

VOOR KLAAS

G. F. CALLENBACH

UITGEVER. NIJKERK

EN VOOR MIJ

DOOR R. W. VAN ASCH

R. W. VAN ASCH

VOOR KLAAS

EN VOOR MIJ

DERDE DRUK

F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. HOE KLAAS TUIN- MAN WERD

□ In den pastorietaan 'van Woudhoven kon men geregeld 's Zaterdagmiddags, en soms op een anderen dag van de week, een tuinman aan 't werk zien. Klaas Sanders, zoo heette hij, zag er heelemaal niet naar uit, dat hij flink kon werken. Hij was eigenlijk een ongelukkige stumper. Zijn tener, ineengedrongen lichaam, en z'n met litteekens overdekt gezicht gaven hem een oudachtig aanzien. En toch was hij niet ouder dan één en twintig jaar.

Niet altijd was Klaas zoo geweest. Toen hij negentien jaar was, kende ieder hem als één van de knapste jongens van 't dorp. En wie weet, welk een flinke, krachtige landbouwer hij nu zou geweest zijn, als niet dat vreeselijke ongeluk was gebeurd.

Op een kermis had Klaas zich bedronken, was onder een wagen gekomen en werd voor dood bij zijn arme moeder thuis gebracht.

Die goede, trouwe moeder Sanders! Wat had ze zich altijd gouden bergen voorgesteld van haar Klaas, die kort

na zijns vaders dood al aardig begon te verdienen!

En nu had ze dit moeten beleven!

Och, hij was haar nog wel gespaard.

En daarvoor was vrouw Sanders al heel dankbaar, want ze wist wèl, dat haar jongen ver van den Heer leefde en niet bereid was, om voor den Grooten Rechter te verschijnen.

Maar weg waren opeens haar schoone verwachtingen!

Weken lang had hij in 't ziekenhuis gezweefd tusschen leven en dood; toen kwamen langzamerhand de levenskrachten terug en had ze hem weer

in haar huis terug mogen ontvangen. Maar ze wist zelf niet, wanneer ze 't meest geschrokken was: toen hij dien kermisnacht bij haar thuis gebracht werd, of op dien middag, toen hij kwam aanstropelen aan den arm van buurman Goossen, die hem uit het ziekenhuis gehaald had.

Voor Klaas was de ontmoeting niet minder pijnlijk geweest. — Met zelfverwijt dacht hij er aan, dat hij nog wel aan z'n vader bij diens sterfbed had beloofd, goed voor moeder te zullen zorgen. En nu zou hij zijn moeder misschien tot last zijn!

Toen kwamen moeilijke tijden.

In 't begin was Klaas veel te zwak, om iets te kunnen doen en moest moeder op haar ouden dag met hard werken den kost verdienen.

Later kon hij voor den een of ander wel eens een boodschap doen, maar dat leverde hem niet meer op dan enkele kwartjes per week. En als hij dan z'n vroegere vrienden tegenkwam, die gezond en sterk naar 't land gingen, werd hij meermalen bitter gestemd, tot groot verdriet van z'n moeder, die zoo gehoopt had, dat z'n lichamelijk lijden nog tot

„Hoe maakt je jongen het?”

zegen zou mogen zijn voor z'n ziel.

Eens kwam de dominee vrouw Sanders bezoeken. Terwijl hij met haar zat te praten, zag hij Klaas bezig op

het stukje grond achter de woning.

Je kon zien, dat het werken hem lang niet gemakkelijk viel. Dikwijls als hij zich bukte, moest hij van pijn een leelijk gezicht trekken. Maar met

zooveel ijver was hij aan 't aardappel-poten, dat hij in 't geheel geen erg had, dat de dominee hem zoo bekeek.

„Hoe maakt je jongen het tegenwoordig?” vroeg deze belangstellend.

„Och, dominee, wat zal ik zeggen. Hij is nou juist niet onaardig voor mij, nee dat niet; hij wil wel alles voor me doen! Maar hij kan zoo iezegrimmig loopen kijken en dan moppert hij over alles, wat hem hindert.”

„Dat is heel jammer,” zei dominee, „maar laten we hem er niet te hard

om vallen. 't Is dan ook verschrikkelijk voor zoo'n jongen vent om zoowat niets te verdienen. Maar 'k geloof, dat ik wat voor hem weet. Dirk gaat, zooals je weet, ons dorp uit en dan raak ik mijn tuinman kwijt en de burgemeester ook. Als Klaas nu eens in zijn plaats kwam ? !”

Het gezicht van de goede vrouw klaarde heelemaal op.

„Maar hij heeft het tuinieren niet geleerd, dominee! Zou dit maar zoo ineens gaan?”

„Kom, kom, heb daar maar geen zorg over. Hij kan bij verschillende menschen

raad vragen. En zelf weet ik er ook nog wel wat van! — Dom, dat ik er niet eerder aan gedacht heb. Kom, ik loop meteen naar buiten en praat er met Klaas over!”

Even later zag het moedertje den dominee met Klaas praten. En voor hij wegging, kwam hij nog even bij haar binnen.

„Nou, vrouw Sanders, je zoon is best te vinden voor mijn plan! Ik ga meteen even bij den burgemeester en notaris aan. Dat zaakje zal wel in orde komen!”

De goede vrouw kon geen woorden

vinden, om den dominee haar dank te betuigen. Maar het blijde, gelukkige gezicht onder de witte muts zei genoeg.

„En,” zei ze een beetje aarzelend, „misschien dat de jongen z'n hart nu ook veranderen mag. Want dominee zal hem nu dikwijls spreken en de dominee kan het beter zeggen dan ik! De jongen is altijd goed en vriendelijk voor me, daarvan niet! Maar, ziet u, zoo over den godsdienst, daar wil hij maar niks van hooren!”

„Ja, dat kennen we, vrouw Sanders. Dat zie ik dikwijls bij jongens van

zijn leeftijd. 't Is of ze het flink vinden over die dingen te zwijgen en of ze willen toonen, dat ze 't best zonder God kunnen stellen."

„Ja. krek zoo is 't, dominee begrijpt 't. En wat heeft juist die arme jongen van me hulp van Boven noodig! — Och, ik kan alleen maar voor hem bidden!"

„Alleen maar? — Je zegt 't, of het een schrale troost is! — Maar *bidden* voor je kind, dat is geen kleinigheid! Weet je wel, dat de gebeden van moeders wonderen verricht hebben? — Neen, vrouw Sanders, ga daar

maar gerust mee voort! — Ik beloof je, dat ik dit schaap van mijn kudde niet uit het oog zal verliezen."

Zoo werd Klaas Sanders tuinman van den pastorietaun.

Hij wende spoedig aan z'n nieuwen werkring en paste goed op. Door het vreeselijk ongeluk had hij een afkeer gekregen van sterken drank en tot groote vreugde van z'n moeder ging hij nooit meer met de vrienden 's avonds mee, maar hield haar de lange winteravonden trouw gezelschap. Dan vlocht hij manden in allerlei vorm en grootte. Daarin had hij een heele

Ze vroeg hem ook wel eens,
haar uit den bijbel voor te lezen.

vaardigheid verkregen en het gaf hem een aardige bijverdienste. — Dat was moeder Sanders lang niet onwelkom, vooral nu de tijden zoo duur waren. Ook hield hij veel van lezen. Geregeld

had hij boeken uit de schoolbibliotheek en ook dominee leende hem nogal eens een boek. En als hij eens een bijzonder mooi verhaal had, dan las hij 't zijn moeder voor.

Ze vroeg hem ook wel eens, haar uit den bijbel voor te lezen. Ze hoopte, dat haar jongen op deze wijze nog eens oog en oor zou krijgen voor God en Zijn Woord. Maar onwillig klonk steeds zijn antwoord:

„Hoor eens, moeder, uit den bijbel voorlezen, dat doe ik niet. Kom me daar nu niet meer mee aan. — Dan moet je den bril maar opzetten!”

Moeder zuchtte dan en ten laatste vroeg ze het maar niet meer. Ook niet, of hij meeging naar de kerk. Want ze wist vooruit, dat er komen zou:

„Nee hoor, dat is goed voor de vrouwen, maar niet voor mij! — Later misschien!”

Later!

O, dat uitstellen altijd, dat zooveel jongemensen doen! — En eigenlijk, zooveel ouderen eveneens! —

Zou God zoo lang geduld hebben met haar Klaas?

Dominee had gezegd, dat ze maar moest blijven bidden. Nu, dat verzuimde ze dan ook geen dag. Want God was toch machtig, zijn onverschillig hart te veranderen. Daaraan hield ze maar vast.

Overigens hadden ze nu samen wel een kalm leven. Klaas was veel opgewekter dan vroeger. Hij had schik in z'n nieuwe vak. De nieuwe pastorie-tuin mocht gezien worden en de burgemeester en notaris waren ook best tevreden. En moeder was er o zoo dankbaar voor en maakte het haar jongen 's avonds thuis zoo prettig en gezellig mogelijk.

Totdat oom Peter stierf.

En daar op de begrafenis had hij een borrel moeten meedrinken. Hij durfde het niet laten. Dat zou te kinderachtig gestaan hebben. Ze namen er allemaal

een, zelfs meer. — En Klaas deed mee, om te toonen, dat hij een „flinke kerel” was.

Zoo had hij den smaak er weer van beet gekregen en als de vrienden hem nu mee vroegen naar „De drie Baarsjes”, was hij lang zoo sterk niet meer. En meer dan eens liet hij moeder alleen zitten, en als het Zaterdag was, kwam er maar een gedeelte van zijn loon in moeders beurs.

Moeder zuchtte dan en keek hem veelbeteekenend aan. Het kostte haar menigen slapeloozen nacht. Ook de dominee bemerkte al gauw, dat het

met Klaas niet heelemaal in orde was. Meermalen sprak hij er hem ernstig over aan.

En Klaas schaamde zich dan wel en zei: „Het is zoo. De dominee heeft gelijk,” maar verder zweeg hij, evenals altijd, wanneer de dominee het met hem had over het welzijn van zijn ziel.

2. DE KLEINE PRAATSTER

Doch gelukte het den dominee niet, den gesloten jongen aan 't praten te krijgen, Ellie, z'n dochtertje, zooveel te beter.

Het was een allerliefst ding van zes

jaar. Haar grootste plezier was, Klaas te mogen helpen in den tuin. En Klaas zelf had er ook schik in, allerlei werkjes voor haar te bedenken. Het vroolijke kind had z'n hart gestolen.

Niet alleen kon ze alles van hem gedaan krijgen, maar Klaas luisterde altijd met groote belangstelling naar haar gebabbel en gaf antwoord op alle mogelijke vragen.

Soms bracht ze hem erg in 't nauw en dan moest hij naar woorden zoeken. Want zwijgen, zooals tegenover den dominee, dat ging niet. Ze hield niet op, eer ze antwoord had.

„Klaas, waarom ga je toch nooit naar de kerk?”

Op een keer, terwijl ze druk bezig was, gevallen bladeren bij Klaas in de mand te brengen, overviel ze hem met de vraag: „Klaas, waarom ga
toch nooit naar de kerk?”

„Hè?”

„Waarom je nooit naar de kerk gaat?”

„Ikke? — Och, wat zal ik zeggen.

Zie je, daar komen zulke jongens als

ik nou zoo niet!”

„Waarom niet? De kerk is toch voor alle menschen van het dorp en jij bent toch ook van ons dorp?”

„Zeg, Ellie, daar ginds onder den beukeboom liggen nog een heeleboel bladeren,” zei Klaas toen, om maar van dat vragen af te komen.

Maar Ellie was niet tevreden met z'n antwoord. En ze nam zich stellig voor, om bij vader een goed woordje voor Klaas te doen, dat hij naar de kerk mocht.

Toen Klaas 'n poosje later naar z'n huis ging om te eten, moest hij maar aldoor denken aan de vraag van het

kind: waarom ga je nooit mee naar de kerk?

Ze miste hem er dus en vond, dat hij daar zijn moest. Dat kleine ding praatte al net eender als z'n moeder.

Onzin! — Wat had een ander er aan, of hij, Klaas, naar de kerk ging, overlegde hij bij zichzelf.

Maar hij wist wel beter, dat zóó de zaak niet stond. Een andere stem in z'n binnenste wilde ook aan 't woord komen en hem er aan herinneren, dat hij 't op de catechisatie toch anders geleerd had; en dat hij bij z'n belijdenis had beloofd, z'n best te

doen om een trouw lidmaat te zijn. Doch daaraan wilde hij liever niet denken. Het was hem dan ook heel welkom, dat hij bij een kromming van den weg buurman Goossen tegen 't lijf liep. Nu hoorde hij niets meer van die lastige stem.

„Hè, jong, dat komt goed!” begon Goossen opgewekt. „Jou moet ik juist hebben! Zeg, moet je vanmiddag nog naar den dominee?”

„Moeten niet. Waar ik nou an bezig ben, dat kan ook wel tot morgen wachten!”

„Mooi zoo, dan kun jij me vanmiddag

wel eens helpen lossen. Ik moet een vracht hout naar 't veer rijden en er is geen mannetje te krijgen.”

„Best. — Dan ga ik nou even een stukje eten, — en dan kom ik.”

En precies op tijd was hij bij Goossen. Lossen bij 't veer, dat leek hem!

Meestal konden ze hem er niet voor gebruiken. Want doorgaans waren 't zware zakken vol bieten of aardappelen of dergelijke en dat ging boven z'n macht.

Maar zulke eikenblokken voor brandstof kon hij best baas.

Hij was dan ook uitnemend in z'n

„Wil ik u eens wat voorlezen?”

schik, dacht aan geen vervelende dingen en werkte voor twee.

Toen hij 's avonds moe thuiskwam, zat moeder met den bril op in den bijbel te lezen.

Of het kwam van de lastige stem of wat anders, wie zal 't zeggen, — maar hij schaamde zich toch wel 'n beetje.

„Wil ik u maar eens wat voorlezen?” vroeg hij.

„Da's goed, jongen,” zei moeder, die niet wist, wat haar overkwam. „Ik las net de uitnoodiging tot de bruiloft in Lucas veertien. Ik was gebleven bij vers 21. Kijk, hier . . .”

En haar wijsvinger er bij houdende, gaf ze hem den bijbel over.

Klaas las het hoofdstuk heelemaal uit en sloeg toen den bijbel dicht.

„Ja, zoo is het wel!” zei moeder.

„O, jongen, ik wou dat je laatst in de kerk geweest was, toen dominee uit dit hoofdstuk preekte!”

„Och, moeder, denkt u dan, dat ik al die dingen niet precies weet? —

Ik kan alles nog wel droomen, wat ik op de catechisatie geleerd heb. Daar heb je bij voorbeeld de catechismus: Ik kan hem nog woord voor woord opzeggen!”

En om het te bewijzen, zei hij alvast de eerste vraag met dat wonder-schoone antwoord op. Het ging van een leien dakje, zeker. Maar raakten de woorden wel z'n hart?

Hij zei het op, precies zooals het in z'n boekje stond. Doch *voelde* hij zich ook werkelijk „het eigendom van zijn getrouwen Zaligmaker?” — De goede moeder bemerkte zoo weinig

van den Heiligen Geest, die hem „willig en bereid maakte, om voortaan voor Hem te leven.”

Zoo peinsde het oudje nog na, maar ze kon al weer de rechte woorden niet vinden, om Klaas te zeggen, wat in haar omging.

„Och,” dacht ze, „dat hij z'n vader ook zoo jong heeft moeten missen. Die kon zoo duidelijk over de dingen van den bijbel praten!”

„Ik wil naar bed, moeder.” Deze woorden van Klaas schrikten haar uit haar overpeinzing op.

Met een teederen blik keek ze hem

aan en stond op, om het avondeten gereed te maken.

3. KLAAS IN 'T NAUW GEBRACHT

Enige weken later, op een mooien Zaterdagmiddag, was Ellie weer druk bezig, Klaas te helpen in den tuin, toen ze begon:

„Zeg, Klaas, we zijn op Zondagsschool al begonnen Kerstliedjes te leeren.

— Ben jij ook op Zondagsschool geweest, toen je nog een kindje was?”

„Ja, zeker.”

„Dan ken jij zeker óók nog wel Kerstliedjes?”

„Jawel, misschien wel!”

En in gedachten ging hij jaren terug
en zag zichzelf zitten naast Joost van
Arkel, nog bij den vorigen dominee!
„Zeg er eens een op, Klaas!”
Klaas had er eerst niet veel zin in,
maar toen hij het vragende gezichtje
naast zich zag, dacht hij eens na en
dreunde toen, net of hij weer Zondags-
school-jongen was, op:

„In Bethlehems stal lag Christus de Heer
In doeken gehuld, als kindje terneer,
Voor Hem was geen plaats meer in
herberg of huis:
Zijn wieg was een kribbe; Zijn troon
was een kruis!

Zoo arm werd de Heer, der engelen Heer,
Die zondaren mint zoo nameloos teer;
Die hun wil vergeven, hoeveel het
ook zij;

Zoo arm werd de Heiland voor u
en voor mij!”

Ellie had de woorden meegeprevelde.

En toen Klaas ophield, zei ze:

„Dat heb ik ook geleerd. En ik kan
't zingen ook!”

En met haar lief, helder stemmetje
zong ze de beide versjes, — en Klaas
neuriede mee.

En toen het uit was, was hij heelemaal
onder den indruk en dacht:

„Zoo'n kind toch! Ze zou je nog vroom maken. — Maar daar moet ik niks van hebben! Dat is goed voor de vrouwen!”

„Mooi hè,” vond Ellie. „Zeg, weet je wat ik ook had kunnen zingen: Zoo arm werd de Heiland voor Klaas en voor mij!”

Klaas schrok even. — 't Was, of het kind iets oneerbiedigs zei.

Maar Ellie legde heel ernstig uit:

„Ja, want *u*, dat is *Klaas*; — en *mij*, dat is *Ellie*.”

Klaas was er stil van geworden. Den heelen dag bleef hem maar die regel

in 't hoofd: Zoo arm werd de Heiland voor Klaas en voor mij. — Hij wilde er niet aan denken en toch moest hij het aldoor weer: — De Heiland voor Klaas! — Stel je voor: een versje op Klaas en nog wel een *Kerstversje*! — Zoo'n kind toch! Maar een lief kind was 't, daar ging niets van af. In de weken, die nu kwamen, werd Klaas dikwijls in verlegenheid gebracht, want Ellie was zóó vervuld van het aanstaande Kerstfeest, dat ze er voortdurend over babbelde.

Op een Woensdagmiddag was ze weer met haar moeder meegeweest naar

het repeteeren der Kerstliederen.
Samen kwamen ze het tuinhek in.

„Daar is Klaas,” riep Ellie blij, „daar staat hij achter in den tuin. Mag ik nog even bij hem kijken, moeke?”

„Nu, heel even dan, want 't wordt al koud en 't is zóó donker!”

„Dag, Klaas, we hebben zoo heerlijk gezongen. En jou versje ook weer!”

„Zoo,” zei Klaas en werkte ijverig door.

„En moeder heeft ook nog zoo mooi verteld. — Moeder zei dat er ook menschen zijn, die niets van den lieven Heer Jezus willen weten en er niets

om geven, dat Hij op aarde gekomen is. Naar, hé?”

„Ja,” zei Klaas.

„Maar menschen, die niets van den Heer Jezus willen weten, doen alleen maar dingen, die ze zelf prettig vinden. En die gaan natuurlijk ook niet naar de kerk.”

„Natuurlijk niet.”

„O ja, Klaas, ik heb aan vader voor je gevraagd van 't naar-de-kerk-gaan. Maar vader zei: Klaas *wil* niet. — Maar jij houdt toch wèl van den Heer Jezus, hé Klaas?”

Klaas zei niets en moest opeens erg

Klaas zei niets en moest opeens erg hoesten.

hoesten, wat hem vuurrood maakte. Doch Ellie kon niet gelooven, dat hij tot de menschen zou behooren, die niets van den Heer Jezus willen weten. Ze stelde zichzelf gerust:

„Ja, hé! Want je doet niet alleen prettige dingen voor jezelf, maar ook voor mij en voor vader, — en voor je moeder!”

Och, och, wat had Klaas het te kwaad!

Wat kon dat kleine ding toch praten!
Je werd er zoo raar van om je hart!
„Nou hoor, ik moet weer naar binnen.
Zaterdag kom ik je weer helpen.”
Ze wou weghollen, maar bedacht zich:
„O, ja, hoor eens! Tweeden Kerst-
dag hebben we feest van de Zondags-
school. Alle kinderen hebben twee
kaarten gekregen voor groote men-
schen. Maar vader en moeder zijn er
toch al bij. Nu mag ik mijn kaarten
weggeven. Eén geef ik aan Keetje
en jij krijgt de andere!”
„Da's aardig van je. En wat moet ik
er mee doen?”

„Dan mag je ook op 't feest komen.”
„Ikke? — Och, deerntje, dat deugt
voor mij niet.”

Ze keek heel teleurgesteld. Zou hij
niet willen komen? Daar bedacht ze
zich:

„Maar 't is niet in de kerk. 't Is in het
zaaltje. En we zingen jou versje. En
er komt ook een tooverlantaarn!”

Hij kon het niet over zijn hart krijgen,
z'n vriendinnetje verdriet te doen.

„Nou, vooruit dan maar,” zei hij: „Ik
zal eens komen kijken!”

Maar nauwelijks was het kind in huis,
voldaan over zijn belofte, of hij

dacht bij zichzelf: Wat ben ik begonnen!

Doch toen hij een paar dagen later werkelijk de kaart in handen kreeg, waarop met duidelijke letters stond:

Toegangsbevijs

voor

Klaas Sanders,

toen voelde hij: neen, ik kan er niet af, ik moet er heen. En hij ging.

4. IN HET ZAALTJE

En hij had er geen spijt van,
Wat zongen de kinderen mooi!
En wat was hij blij, dat de groote

menschen, als er een heel bekend versje kwam, mee mochten zingen! Er ging heel wat in hem om, toen de regel aan de beurt kwam: „Zoo arm werd de Heiland voor u en voor mij.”

De dominee vertelde de Kerstgeschiedenis. En Klaas luisterde, zooals hij nog nooit geluisterd had.

En wat waren de lichtbeelden prachtig! Wat zag die stal er armoedig uit. Zóó lag het armste kind in 't dorp er nog niet bij.

„En,” klonk dominee's stem, „denkt het toch eens in, om zóó arm te

„Hij deed het ook voor ons, voor u en voor mij!”

worden, verliet Gods Zoon den heerlijken hemel! — En voor wie deed Hij het? — Voor de herders? — Ja, voor de herders! en voor de wijzen uit het Oosten, en voor de

menschen, die toen leefden! — Maar voor hen niet alleen. Hij deed het ook voor ons, voor u en voor mij!” Daar had je ’t weer, dacht Klaas: Ellie zou zeggen: „voor Klaas en voor mij!”

Toen kwamen er weer nieuwe platen. Klaas genoot er echt van, en met de grootste aandacht luisterde hij verder naar alles, wat de dominee er bij vertelde.

O, hij kende al die geschiedenissen nog heel goed van vroeger: van de herders, die ons het voorbeeld geven, om aan iedereen te laten merken, hoe gelukkig we zijn, als we Jezus kennen; — en van de wijzen uit het Oosten, die ons leeren, om Jezus onze schatten te brengen, onze dankbaarheid, onze liefde, ons hart!

Het waren oude bekenden, de bijbel-

sche verhalen, maar nu was 't of de dominee overal bij zei, precies als Ellie: „voor Klaas”.

Er volgden nog enkele platen, waarbij een verhaal werd verteld van een vader, die aan den drank was en een zoon, die het slechte voorbeeld al volgde, waardoor het heele gezin ongelukkig werd.

„Als die beide mannen maar waarlijk den Heiland hadden liefgehad,” zei de dominee, „zou het zeker zoover niet met hen gekomen zijn. Maar ze stoorden zich aan geen Heiland en bekommerden er zich niet om, dat terwijl zij

plezier maakten in de herberg, thuis in stilte geleden werd.”

Klaas dacht al weer aan zichzelf. Hij had met zijn moeder al net zoo gedaan.

Ellie zei wel, dat hij allemaal prettige dingen voor z'n moeder deed, maar het lieve kind wist niet, welk een slechte zoon hij voor zijn lieve moeder was.

Maar het zou met Gods hulp anders worden, besloot Klaas. Dan maar liever vroom, dan moeder ongelukkig te maken!

Hij had gezegd, dat de godsdienst

goed voor vrouwen was. Maar de herders en de wijzen uit het Oosten dan, waren dat soms vrouwen?

Hij was zóó in z'n overpeinzingen verdiept, dat hij alles om zich heen was vergeten en opeens werd opgeschrikt door een geroezemoes van stemmen.

De tooverlantaarn was afgelopen en nu werden voor de laatste maal versnaperingen aan de kinderen uitgedeeld.

Klaas, met z'n warm hart voor kinderen, genoot bij den aanblik van al die stralende gezichtjes. Al meermalen

„Ja, mooi was het.”

Met ontroering had hij 't er uit ge-
gooid. Z'n eigen woorden klonken
hem zoo vreemd in z'n ooren.

En niet minder ontroerd was het
moedertje. 't Was haast niet te ge-

looven! Was dat Klaas, haar Klaas,
die haar vertelde wat de dominee bij
de platen had gesproken en maar zoo,
alsof 't de gewoonste zaak van de
wereld was, zei:

„En Zondag, moeder, ga ik met u mee naar de kerk!”

Klaas hield woord. Hij ging dien Zondag en voortaan iederen Zondag met z'n moeder mee naar de kerk. En hij deed 't met lust.

En zijn bidden was niet meer een prevelen van woorden, een van buiten geleerd lesje. — Hij kreeg steeds meer behoefte, om met God te spreken

en Hem zijn nood te klagen, wanneer het leven zoo heel moeilijk was en de verleiding tot het kwade zoo machtig.

De Heiland was ook voor Klaas op aarde gekomen en had ook voor zijne zonden geleden.

Deze gedachte liet hem niet meer los. Daar in het zaaltje had hij voor 't eerst van z'n leven in werkelijkheid Kerstfeest gevierd!

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN
GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE
KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UIT-
GEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U
DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.
